

Архиепископ Стефан: Када се љубав дели - она се умножава!

Стојећи са трепетом у овом славном тренутку пред овим свештеним сабором „изабраног народа, царског свештенства и народа света“, у мени одјекују речи премудрог Соломона, који пророчки описује и прориче однос Христа и Цркве: Сва си лепа, драга моја, и нема мрље на теби!

Обузет узвишеним осећањима, у овом свечаном догађају видим лепоту Цркве и дубоко разумем речи апостола народа, који надахнут каже да је Христос глава Телу, односно Цркви, а ми смо удови Његовог Тела. Зато из дубине душе вапијем хвалећи Бога за његов дар – за Цркву, па кажем: „Непрестано хвалимо Тебе, Христе, Који си неизрециво сјединио небеско и земаљско и створио једну Цркву анђела и људи“. Овде нам се и данас нуди она најсавршенија заједница, која је чиста и непорочна, чија чистота ничим није оскврњена и којој се ништа не може одузети, која је од краја до краја

васељене – Црква од Бога у свој својој пуноћи!

Како нас Бог учи снисходљивости и љубави! Он сам је понео грехе света, и сам ишао по Голготи да би се поново распео на крст, а ипак је сву радост Свога Васкрсења делио са свима: јављао се женама као жив, путовао са ученицима својим као путник, испунивши њихова срца огњеном љубављу, са Петром једе рибу на обали, приноси Томи своје ране и своја ребра да их све сабере у једно, са једном вером и надом у васкрсење и живот вечни. Веру је поставио као услов, а љубав као критеријум, не умарајући се стално пред свима да се покаже као истинити Бог. Како онда можемо разумети ово сабрање данас, ако не као догађај Васкрсења? Наиме, овај свети сабор, где нам се у савршеном заједништву приноси целина и сам Христос, пут је од Јерусалима до Емауса, уједно је и горња одаја где нам Христос преко Томе свима нуди да дођемо до Њега и никада не желећи да се удаљимо и не сумњамо колико је Он Дobar и Савршен.

Овај свети дан је и бања Витезда, јер нам је пришао човек – отац православних, који нас је спустио у воду, јер не 38, него 55 година смо седели чекајући на трему и нисмо нашли никога да се побрине за нас! Тада нам приђе други човек, наш брат и данашњи саслужитељ, да нас дочека здраве и исцељене, да нас срдечно загрли и да нас пошаље првосвештенику да потврди наше исцељење, као што је слепи послат у бању Силоамску. Сада имамо ко да црпи воду из Јаковљевог бунара. Сада су сви видели како је наша њива била плодна и да је посејано стигло до жетве. Сада у потпуности видимо све лепоте Раја, јер имамо са ким да их поделимо. Више не тугујемо као Адам, него се радујемо као апостоли Педесетнице, опијени слатким пићем заједнице и братске љубави. Само овако припремљени можемо да се радујемо дану Духа Светог, јер када се љубав дели – она се умножава!

Возљубљени, ми, православни, исповедамо да је Црква саборна, јер није ограничена никаквим местом, временом или људима, већ садржи оне који верују праведно и истинито на сваком месту, у свако време и међу свим народима. Црква није савез помесних Цркава, већ је увек била једна и једина, уједињена Духом Светим, као једно тело целог човечанства, освећено и обожено Речју Божјом. Њена сврха је да уједини човека у себи и да га освети. Заиста, Црква је подељена на мање географске целине, које се поклапају са политичким границама које овај свет повлачи, како би се олакшало њено управљање. Наше осамдесетогодишње залагање за самосталну Цркву никада није и нема за циљ да нас одвоји од Тела Христовог, већ да нам омогући да, као и остали православни народи, слободно вршимо своју мисију међу нашим

народом, овде у Отаџбини и широм света, где год да смо.

Овај историјски период кроз који сви пролазимо је празник за све хришћане у Македонији, без обзира на национално порекло, који су унуци оних који су сањали да своју Охридску Архиепископију виде обновљену, да је виде аутокефалну, или прауници свих тих који су икада живели уједињени под једним омофором Архиепископа охридског. Они наши преци сада се радују са нама у Цркви небеској, видећи нашу радост и наше јединство. Верујем да је ових дана коначно срећан Арсеније, последњи Архиепископ охридски, као и Архиепископ Доситеј и Патријарх Герман и сви они који су искрено желели да виде обновљену Охридску Архиепископију! А када се чита историја Охридске Цркве, суочава се са Црквом која не поставља границе, са Црквом која ни данас не користи своју независност да се изолује од других, већ напротив, да се још више зближи и сједињени са другима. Бити оно што јесу други: неодвојиви и суштински део Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве.

Возљубљени, недавно се у граду на две реке – у Београду, под тим велелепним сводом Светосавског храма, узвикивала радост народа Божјег како из Македоније тако и из Србије, а уздах олакшања наших предака и свих нас се могао гласно чути. Та радост братског помирења, која је произашла из материнске иницијативе Мајке Цркве – Васељенске Патријаршије и Његове Светости, и из које је произашла снисходљивост пуна љубави и разумевања сестринске Патријаршије Српске, наступила је у најрадоснијем периоду – у години, у периоду духовног времена блажене Педесетнице. И, ево, другог литургијског празника причешћа, кога нам је Бог дао, „једним устима и једним срцем“ да прослављамо Његово часно и величанствено име, ми га опет мисаоно прослављамо у важном тренутку – празнику светих свесловенских просветитеља Ћирило и Методије. Свима нама припадају духом, јер сви који су вођени Духом Божјим су синови Божји. Зато благодаримо Богу, на њиховим молитвама, као и на молитвама Светог Климента и Светог Наума Охридског и Светог Саве Српског, који су у периоду изражених подела и видљиве разједињености међу народима, а нажалост и у Цркви, дали нама снагу и разлог да покажемо да су у овом и оваквом времену могући праштање, помирење и изградња јединства, јер ако имамо љубав, љубав у Христу и у Цркви, наћи ћемо љубав за све!

Ето, уочи овог славља љубави, стигла нам је још једна радост – радосне вести од царице градова – града Константиновог: наша захвалница је примљена и наша молба за служење је прихваћена – па на рођендан Цркве, на Педесетницу, служимо у храму Васељенске Патријаршије у Фанару. Затим ће

нам Његова Светост Васељенски Патријарх г. Вартоломеј уручити акт о званичном прихватању наше каноничности и заједнице са свим помесним Православним Црквама.

Нека Бог да да дело љубави буде вечно, као што се, у ствари, молио Господ Христос: да сви буду једно, као што си Ти, Оче, у Мени и Ја у Теби, да и они буду једно са нама. Амин! Христос васкрсе!

spc.rs